

Отдълни украшения (нанизи).

Украшенията сж любими на човѣка отъ незапомнени времена. Още дивака, когато е ходѣлъ голъ, красялъ главата си съ пера и шията съ огърлици отъ чорупки и кости, дори татуиралъ кожата си.

Гривни на ржцетѣ и краката сж носили още преди да се появи облѣкло отъ платъ. Отъ начина по който се носи украшението, може да се сжди за културата на човѣка. Презъ епохата на дивачеството жената почти не е носила украшения; носилъ ги е мжжа, дори той носилъ върху себе си цѣлото богатство. Всѣкога претрупаността въ украшенията показва по-първобитна култура. Фараонитѣ носили тежки златни огърлици, а асирийцитѣ и финикийцитѣ — широки масивни златни гривни и наушници. Изтънчената култура на гърцитѣ*), както и тази на италиянцитѣ отъ XVI столѣтие, позволявали на украшението да се подчини само на нуждитѣ на облѣклото, за да подчертае линията съ повече грация.

Макаръ и презъ тази епоха да сж носили доста скжпи украшения, тѣ били поставени така, че не биели на очи. Обецитѣ, дълги или обли, само допълвали овала на лицето, огърлицата, напомняла края на яката, а диадемата придавала широчина на челото. Изобщо украшенията давали възможность да изпъкне характерната за онази епоха форма на облѣклото.

Пръстенътъ въ начало е билъ царско достойнство и се е носилъ само на малкия прѣстъ. Гърцитѣ го смѣтали за свое изобретение. Когато Зевсъ освободилъ Прометея, задължилъ го да носи за споменъ на прѣста си едно колелце отъ веригата, съ която билъ прикованъ на скалата. Когато той дръпналъ колелцето, за да го откъсне, съ него заедно се откъртило и едно камъче.

Пресиленитѣ и тежки стилове всѣкога ценѣли повече стойността на украшението, отколкото неговата форма и начинъ на носенето. Напротивъ въ днешно време се държи много повече на формата и цвѣта на украшението, отколкото на неговата стойность. Елегантнитѣ дами днесъ носятъ дори стѣклени украшения, стига тѣ да подходатъ на тѣхния цвѣтъ на лицето, на косата, или пъкъ да сж въ хармония съ облѣклото имъ.

Този подборъ, макаръ и на прости украшения, издава

*) Апелесъ, художника на Ал. Македонски, казалъ на единъ свой ученикъ, който направилъ лоша статуя: „Не си можалъ да я направишъ изящно красива, затова си я отрупалъ съ украшения“.